

Arrest

nr. 237 714 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen die hij zou ervaren hebben in Soedan.

Op 1 februari 2019 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal weigerde in navolging hiervan de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn problemen in Soedan. Verzoeker diende geen beroep in tegen voormelde beslissing zodat deze definitief is geworden.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geeft verzoeker aan dat alles wat hij tijdens zijn eerste verzoek vertelde nog van kracht is en dat hij nog steeds hetzelfde probleem heeft. Verzoeker vraagt zich tevens af waarom hij gedwongen werd om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België, hij verklaarde immers dat hij dat niet wou en dat hij naar Groot-Brittannië wou. Verzoeker verklaarde geen nieuwe elementen of informatie te hebben in verband met de problemen in zijn land.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek

om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas over zijn problemen in Soedan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1 Het weze benadrukt dat de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker waarin hij aangaf problemen te hebben in Soedan, onder meer dat hij er vervolgd werd omwille van zijn Darfuri-origine en omdat hij zich kritisch had uitgelaten over de autoriteiten tegen zijn buurman, vaststaat. Verzoeker ging immers niet in beroep tegen voormelde beslissing en inmiddels staan er geen beroepsmogelijkheden meer open zodat de beoordeling definitief is geworden.

Thans poneert verzoeker dat hij nooit de gelegenheid zou hebben gehad om beroep in te dienen. Hij zet echter niet uiteen om welke reden hij die gelegenheid niet zou hebben gehad, doch verwijst naar een arrest van de Raad, hetgeen evenmin soelaas biedt. De Raad wijst er hierbij ook op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoeker slaagt er niet in zijn blote bewering aan te tonen. Verder wordt er in de nota op gewezen dat voormelde bewering geen steun vindt in het administratief dossier, en dat integendeel blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste verzoek werd bijgestaan door zijn raadsman, en dat "NANSEN – the Belgian refugee council" op 8 maart 2019 is tussengekomen in het eerste verzoek van verzoeker en naar aanleiding van de beslissing van 4 maart 2019 van het Commissariaat-generaal in dit verzoek het administratief dossier heeft opgevraagd.

De Raad benadrukt dan ook dat de middelen onontvankelijk zijn waar ze betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming waaruit verzoeker citeert. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

4.2. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In casu geeft de commissaris-generaal echter op goede grond aan dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek, en dat verzoeker zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, dat hij verklaart dat hij nog steeds hetzelfde probleem heeft en dat hij geen nieuwe elementen of informatie heeft in verband met zijn beweerde problemen in Soedan.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de commissaris-generaal aangeeft dat aan verzoeker expliciet werd gevraagd of hij via zijn vader of zus, met wie hij nog contact zou hebben, dan geen nieuwe informatie kreeg, doch hij verklaarde gewoon sociale gesprekken met hen te hebben en te vragen hoe het gaat. De commissaris-generaal besluit hieruit terecht dat de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt, zelfs met de contacten die hij heeft met familieleden in Soedan, om bijkomende informatie aan te dragen betreffende zijn beweerde problemen en dat hij tijdens deze contacten blijkbaar niet informeert naar zijn persoonlijke situatie, enkel de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal betreffende het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen bevestigt.

4.3. Verzoeker geeft thans een uiteenzetting dat hij in een gesloten centrum werd geplaatst en naar de ambassade zou worden gebracht. In de nota wordt hierover gesteld: *“Aangaande de stelling in het verzoekschrift dat hij in een gesloten centrum werd geplaatst en dat het er op lijkt dat mensen van de Soedanese ambassade naar het gesloten centrum zijn gekomen en dat formaliteiten zijn vervuld zodat verzoeker naar de ambassade kon gaan, en dat hij als persoon uit Darfur, van wie de Soedanese autoriteiten weten dat hij in België asiel heeft aangevraagd bij terugkeer naar Soedan zal worden vervolgd, merkt verweerder vooreerst op dat verzoeker nooit eerder een dergelijke vrees omwille van een identificatie door de Soedanese ambassade heeft aangehaald, terwijl er redelijkerwijze wel kan verwacht worden dat verzoeker, indien hij werkelijk een dergelijke vrees heeft, deze vrees zou hebben vermeld. Verzoeker maakte hier immers geen gewag van tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Ook bij het indienen van zijn huidig verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaats vond nadat verzoeker op 18 april 2019 werd vrijgelaten uit het gesloten centrum, maakte hij geen gewag van een dergelijke vrees, maar verwees hij louter naar de asielmotieven die hij in het verleden had uiteengezet. Verzoeker heeft zelfs nooit eerder gewag gemaakt van het gegeven dat er een identificatiemissie heeft plaatsgevonden of dat hij met mensen van de Soedanese ambassade zou hebben gesproken en legt thans evenmin bewijzen neer die dit onomstotelijk aantonen. Er wordt immers niet betwist dat verzoeker in een gesloten centrum heeft gezeten en uit het administratief dossier blijkt wel dat er “de nodige stappen zijn genomen om verzoeker te identificeren om hem te kunnen verwijderen” zonder te specificeren welke stappen er juist werden gezet (zie “Beslissing tot vasthouding” dd. 05/02/19), maar uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf in België verschillende identiteiten heeft aangenomen en onder meer heeft beweerd dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikte.”*

De Raad wijst er hierbij op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker biedt thans geen aanvaardbare verschuiving voor het niet eerder opwerpen van voormelde vrees.

Hoe dan ook treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij in de nota verder motiveert: “Wat er ook van zij, het CGVS heeft reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming over het risico bij terugkeer het volgende geoordeeld:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer dd. 6 februari 2018) blijkt

dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig uit Darfoer zijn de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfoeri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfoer een ernstig risico op mensenrechtenscheidingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan.

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde in Rabak geboren te zijn en nog nooit in Darfoer geweest te zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5)."

Verzoeker haalt thans in onderhavig verzoekschrift een aantal citaten aan uit de door het CGVS gehanteerde informatie, maar beperkt zich in feite tot een selectieve lezing van het geheel van de aangehaalde bronnen in de COI Focus "Soedan. Risico bij terugkeer" dd. 06/02/2018, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien blijkt uit de overige door het CGVS gehanteerde informatie, namelijk de COI Focus "Soedan – Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019", dat de situatie voor terugkeerders op de luchthaven van Khartoem voorlopig ongewijzigd blijft. Verzoekers opnieuw selectieve lezing van een aantal bronnen in deze recentere COI Focus is niet van die aard om een ander licht te werpen op de analyse van het CGVS."

Ook betreffende het krantenartikel van 24 april 2018, evenals betreffende het arrest van 26 juli 2019 waar verzoeker naar verwijst, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij in de nota hierover uiteenzet: "Wat het artikel dd. 24/04/18 van de Franse krant L'Obs betreft, verwijst verweerder naar rechtspraak van uw Raad aangaande dit artikel:

"Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het artikel "Des demandeurs d'asile soudanais torturés après avoir été renvoyés par la France" en stelt dat het van weinig belang is of de asielzoekers vanuit Frankrijk of België terugkeren naar Soedan, merkt de Raad op dat dit artikel bericht over enkele teruggekeerde Soedanezen die beweren dat ze op de luchthaven van Khartoem door de Soedanese politie of de inlichtingendienst zijn mishandeld, zelfs gefolterd. Het artikel toont echter nergens aan dat dit werkelijk het geval is. Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus: "Soedan: Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018, neergelegd door verwerende partij bij aanvullende nota op 12 maart 2018, dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfoer, bij hun terugkeer uit het buitenland, louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging." (RvV 12 april 2019, nr. 219.734)

Aangaande het hervormingsarrest van het Franse "Cour nationale du droit d'asile" van 26 juli 2019, merkt verweerder op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van bepaalde profielen in welbepaalde landen van herkomst - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd is. Verweerder wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (naar analogie met: RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679; RvV, nr. 205 720 van 21 juni 2018). Verzoeker toont bovendien niet aan zich in een gelijkaardige situatie als de betrokkene in het aangehaalde arrest te bevinden, gelet onder meer op de hierboven gemaakte opmerkingen over het al dan niet hebben plaatsgevonden van een identificatie door de Soedanese ambassade in hoofde van verzoeker, en de vaststelling dat de situatie in Soedan ondertussen ook geëvolueerd is (zie COI Focus "Soedan. Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019" van 6 september). Bovendien werden er in de beslissing in het kader van het eerste verzoek volgende vaststellingen gemaakt betreffende verzoekers verklaringen over zijn (etnische) afkomst:

"Toen u uw verzoek tot internationale bescherming indiende bij DVZ, verklaarde u daar dat u tot de Tama stam zou behoren en dat uw moeder tot de Misseriya stam zou behoren (al misiri, zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens in het administratief dossier). U verklaarde daar eveneens dat uw vader ook een Misseriya zou zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Tama bent, uw vader ook en uw moeder Misseriya. Gevraagd of uw moeder een "Misseriya Zurug" is,

bevestigde u dit. Toen de Protection Officer van het CGVS u dan vroeg om te bevestigen dat uw vader van een Afrikaanse stam is en uw moeder van een Arabische stam, ontkende u dit en zei u dat uw moeder ook van een Afrikaanse stam is en dat er geen Arabieren in Soedan zijn maar dat jullie wel Arabisch spreken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5). Gevraagd of die opdeling (tussen Afrikaanse en Arabische stammen) niet gemaakt wordt in Soedan, zei u dan dat er inderdaad Arabische stammen bestaan maar dat de Misseriya geen Arabische stam zou zijn. Zelfs wanneer er u gevraagd werd of u zeker bent dat de Misseriya Zurug een Afrikaanse stam zou zijn en er u door de Protection Officer gezegd werd dat deze dacht dat de Misseriya Zurug een Arabische stam is, zei u dat de Protection Officer fout was en dat het wel degelijk een Afrikaanse stam zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5).

Gevraagd of de Tama een eigen taal hebben, zei u dat deze een eigen taal hebben en gevraagd of de Misseriya Zurug dan ook een eigen taal hebben, zei u dat deze ook een eigen taal hebben maar dat u die niet kent. Gevraagd of u daar zeker van was, bevestigde u dit (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Misseriya Zurug, als deel van de Misseriya stam, wel degelijk een Arabische stam zijn en dan ook als een Arabische stam beschouwd worden in Soedan. Verder blijkt uit deze informatie dat de Misseriya Zurug, als Arabische stam, geen eigen taal hebben maar Arabisch spreken. De Tama, als Afrikaanse stam, spreken wel een eigen taal, het Tama (zie informatie in blauwe map).

Gevraagd welke clan u dan bent van de Tama stam, zei u enkel dat u van de Tama zelf bent en dat u zich "niet kon herinneren of deze opgedeeld worden in clans". Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Tama stam wel degelijk in clans wordt opgedeeld.

Toen er u dan gevraagd werd waar de Tama voornamelijk wonen in Soedan, zei u dat deze in Kebkebiya wonen.

Gevraagd waar Kebkebiya ligt, zei u dat het in Kordofan ligt (u wist niet of het nu in Zuid Kordofan of Noord Kordofan lag) en u zei verder dat daar de meeste Tama zouden wonen. Gevraagd of de Tama oorspronkelijk ook uit Kordofan komen, zei u dat de Tama zich in Tsjaad bevinden en in Kordofan en dat het Afrikaanse stam is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Kebkebiya (of Kabkabiya), waar de Tama inderdaad wonen in Soedan, niet in de regio Kordofan ligt maar in de regio Darfoer (provincie Noord Darfoer).

U verklaarde ook geen Tama te kunnen spreken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Er moet dus vastgesteld worden dat u verklaarde Tama te zijn maar geen Tama spreekt en niet weet of deze stam nog verder opgedeeld wordt in clans en foutieve verklaringen aflegt over waar deze stam zou wonen in Soedan. Verder moet er ook vastgesteld worden dat u verklaarde dat uw moeder tot de Misseriya Zurug stam behoort en dat dit een Afrikaanse stam zou zijn. Dat u niet zou weten dat de stam van uw moeder een Arabische stam is en geen Afrikaanse stam is, gezien het belang dat aan deze opdeling gehecht wordt in Soedan, compleet ongeloofwaardig. Dat u dan verkeerdelijk verklaart te weten dat de Misseriya, een Arabische stam, zelfs een eigen taal zouden hebben maar dat u deze niet kent terwijl deze stam enkel Arabisch spreekt, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Messeriya Zurug in Soedan, wel voornamelijk in de regio Kordofan wonen, in de provincies Zuid Kordofan en West Kordofan.

Bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming bij DVZ verklaarde u dat uw vader geboren werd in Dilling (Al Deleng, zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud met CGVS gevraagd werd waar uw vader geboren werd, zei u dat hij van Jebel Marra in Darfoer is. Toen u dan geconfronteerd werd met uw verklaringen bij DVZ waar u zei dat uw vader in Dilling geboren werd, zei u dat hij daar geboren werd maar dat het niet zijn origine is. U werd er dan op gewezen dat de vraag is waar uw ouders geboren werden (en niet wat hun plaatsen van origine zijn), waarop u dan zei dat uw vader in Dilling woonde maar in Jebel Marra geboren werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4).

Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen, over de plaats waar uw vader geboren werd. U verklaart eerst bij DVZ dat hij in Dilling, Zuid Kordofan geboren werd om daarna tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS te verklaren dat hij in Jebel Marra, Darfoer geboren werd. Wanneer u dan geconfronteerd werd met de verklaringen die u bij DVZ deed, zegt u dan opnieuw dat hij in Dilling geboren werd maar dat zijn "origines" van Jebel Marra zijn om daarna toch opnieuw te zeggen dat hij in Jebel Marra geboren werd maar later in Dilling woonde."

4.4. Ook waar verzoeker een betoog voert omtrent discriminatie, kan wederom worden verwezen naar hetgeen in de nota wordt gesteld en bijgevolg naar de motivering in het kader van verzoekers eerste verzoek: "Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de door hem in het kader van zijn eerste verzoek aangehaalde discriminatie, verwijst verweerder vooreerst naar de desbetreffende motivering in de beslissing in het kader van dit eerste verzoek:

"Bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming bij DVZ, zei u dat de Afrikaanse stammen vaak gediscrimineerd worden door de Soedanese autoriteiten (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd of u voorbeelden van dergelijke discriminatie kon geven, zei u dat u omwille van uw huidskleur gediscrimineerd werd en dat het voor u onmogelijk is om een paspoort aan te vragen. U zei verder dat uw jongere broer stierf in Soedan omdat wagens weigerden om hem naar het ziekenhuis te brengen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.14).

U verklaarde eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u een paspoort aangevraagd had in Soedan aan iemand die u kent via uw vrienden en die voor de regering zou werken. Gevraagd hoe het komt dat u geen paspoort kreeg dan, zei u dat dit kwam omdat ze u arresteerden in augustus 2014 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.8). Aangezien er hierboven geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen dat u gearresteerd werd in augustus 2014, is dit dan ook allerminst een bewijs van de door u verklaarde ondergane discriminatie in Soedan.

Gevraag naar andere voorbeelden van hoe u gediscrimineerd werd in Soedan omwille van uw huidskleur, zei u dat u gearresteerd en gefolterd werd terwijl u onschuldig bent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.15).

Ook dit kan dus, gezien uw verklaringen over uw arrestatie als niet geloofwaardig worden beschouwd, niet gezien worden als een bewijs van de door u verklaarde ondergane discriminatie in Soedan.

Verweerder benadrukt verder dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont dit geenszins in concreto aan. Hij maakte doorheen zijn verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. En ook in voorliggend verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Soedan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie, wat niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten dat hij ten aanzien van zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan immers niet worden afgeleid dat de problemen die Darfoeri in Soedan ondervinden de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Aangaande het citaat uit een rapport "Minorities Rights "South-Sudanese in Sudan" dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder dergelijke problemen als aangehaald in het citaat heeft vermeld. Verzoeker maakte immers wel gewag van het gegeven dat hij er niet in geslaagd was om een paspoort te bekomen, maar lieerde dit aan zijn arrestatie. Dat hij, omwille van zijn etnische herkomst, riskeerde staatloos te worden vanwege de veranderingen in de Soedanese nationaliteitswetgeving, heeft hij echter nooit gesteld. Verzoeker toont niet aan dat deze in het citaat aangehaalde problematiek op hem van toepassing is."

De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts op zeer algemene wijze op discriminaties wijst. Hij betoogt dat hij in zijn eerste verzoek sprak over de moeilijkheid om toegang te krijgen tot medische hulp en dat dit zich uitstrekt tot de gebieden van werk, huisvesting en handel waar de Arabieren vaak bevoordeeld zijn ten opzichte van niet-Arabische etnische groepen. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan de algemene stelling aan te brengen dat hoewel individuele handelingen geen vervolging in de zin van het verdrag van Genève vormen, zij als zodanig kunnen worden

gekwalficeerd wanneer zij systematisch zijn en de fundamentele rechten van een categorie personen ontkennen of een gevoel van onveiligheid veroorzaken, waarna hij verwijst naar algemene informatie. Dit tracht verzoeker verder te versterken door aan te geven dat de door hem “en meer in het algemeen door de Darouri gemeenschap, geleden discriminatie, een sterk gevoel van discriminatie gewekt” heeft, dat moet worden gezien in het licht van de algemene context waarin zij heeft plaatsgevonden, namelijk het conflict met Zuid-Soedan.

Verzoeker toont inderdaad niet aan dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag, noch kan hij worden gevolgd in voormeld betoog. Een loutere verwijzing naar (algemene rapporten en artikels omtrent) de algemene situatie in zijn land van herkomst volstaat evenmin om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.5. De Raad benadrukt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, dat definitief is geworden. Verzoekers algemeen verweer, waarin hij zich voor het overige beperkt tot enkele algemene beweringen en beschouwingen, is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten.

4.6. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. Waar de verzoekende partij onder een eerste punt in haar pleitnota argumenteert dat de huidige procedurele wijzigingen op grond van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020, een beperking vormen van haar toegang tot de rechter en haar rechten van verdediging beperken, en zij uitdrukkelijk verzoekt alsnog mondeling op een zitting te worden gehoord, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en alzo mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor de verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelijke ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 22 juni 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijkheid had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij licht niet toe in welke zin het feit dat zij schriftelijk haar opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking kan formuleren, middels een pleitnota overeenkomstig voormeld bijzondere machtenbesluit, in plaats van mondeling ter zitting, een beknotting van haar rechten vormt. De verzoekende partij werd, net als alle partijen die voor de inwerkingtreding van voormeld bijzondere machtenbesluit gevraagd hebben om gehoord te worden, uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzondere machtenbesluit een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van de beschikking teneinde ook in deze crisisperiode en in de moeilijke werkomstandigheden, rechtsbescherming te kunnen bieden met voldoende aandacht voor de rechten van verdediging. Zij heeft hiervan gebruik gemaakt en heeft also wel degelijk en afdoende de mogelijkheid gekregen om op nuttige wijze haar standpunt met betrekking tot de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond kenbaar te maken. De verzoekende partij maakt derhalve geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Overigens kan niet worden ingezien en de verzoekende partij licht niet toe, noch toont zij aan hoe het gegeven dat zij alsnog mondeling opmerkingen op een zitting zou kunnen formuleren, die zij dus even goed schriftelijk kan aanbrengen, van enige invloed kan zijn op de grond in de beschikking (en de vaststellingen in de bestreden beslissing). Ze toont niet aan verhinderd te zijn (geweest) specifieke elementen aan te brengen die de besluitvorming in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming (anders) zouden kunnen beïnvloeden.

De Raad stipt nog aan dat in die mate dat de verzoekende partij haar kritiek op het door haar geïssueerde voornoemde bijzondere machtenbesluit, waarvan zij de rechtsgeldigheid in vraag lijkt te stellen, louter wetskritiek betreft, dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt. De Raad kan dergelijke wetskritiek, waarbij geenszins de bestreden beslissing wordt geïssueerd en geen (inhoudelijke) repliek op de beschikking van 8 juni 2020 wordt geformuleerd, dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Dat sedert 18 mei 2020 opnieuw terechtzittingen op de Raad plaatsvinden, zij het erg beperkt en slechts in een gering aantal zaken (andere dan die in het kader van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Voormeld bijzondere machtenbesluit voorziet er net in zaken in de schriftelijke procedure, zoals in voorliggend geval, op grote(re) schaal binnen een redelijke termijn te behandelen, teneinde de rechten waarvan de verzoekende partij de schending inroept, welke ze niet aantoon, zo goed mogelijk te vrijwaren.

3.2. In een tweede punt in haar pleitnota betoogt de verzoekende partij dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen kracht van gewijsde heeft, en dat de Raad bijgevolg niet gebonden is door de eerste beslissing en alle elementen kan beoordelen in het licht van de latere elementen alsook deze die de verzoekende partij verstrekt in haar verzoekschrift. De verzoekende partij citeert hierbij uit een arrest van de Raad.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij ter staving van haar tweede asielaanvraag dezelfde gronden heeft aangevoerd als in haar eerste aanvraag, doch ook een vrees voor vervolging vanwege haar status als afgewezen asielzoeker uit Darfoer.

Zij meent dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf verzamelde informatie aantoonde dat de Soedanezen die zijn afgewezen en naar Soedan zijn gerepatriëerd, het risico lopen te worden vervolgd indien zij terugkeren. De risico's zijn hoger wanneer ze uit Darfoer komen of als ze politieke activisten zijn, zo stelt zij. De verzoekende partij verwijst naar de COI Focus Soedan – de huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019 (cfr. het administratief dossier, pagina 19) – waaruit naar haar mening in dezelfde zin blijkt dat de situatie van terugkeerders niet is geëvolueerd in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert. Tevens verwijst de verzoekende partij in haar pleitnota naar een krantenartikel van 24 april 2018 in de Franse krant L'Obs waarna zij stelt *“Die ‘beweringen’ zijn bevestigd door een aantal organisaties (cf. uittreksels van het COI Focus in het verzoekschrift)”*.

De verzoekende partij verwijst in haar pleitnota voorts naar het arrest met nummer 18037534 van 26 juli 2019 van la Cour nationale du droit d'asile waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Soedanese onderdaan op basis van zijn contacten met de Soedanese autoriteiten in het kader van de identificatiemissie in België. Zij besluit hierbij dat zelfs als deze beslissing geen gezag van gewijsde heeft in België, de beslissing wel vaststelt dat er wel gevallen zijn van mensen die problemen hebben met de Soedanese autoriteiten na hun terugkeer.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat zij in een gesloten centrum werd geplaatst, het erop lijkt dat mensen van de Soedanese ambassade naar het gesloten centrum zijn gekomen en dat formaliteiten zijn vervuld zodat zij naar de ambassade kon gaan. De verzoekende partij zet verder uiteen dat haar sociaal assistente haar in het gesloten centrum vertelde dat zij naar de ambassade zou worden gebracht. Als persoon uit Darfoer van wie de Soedanese autoriteiten weten dat zij in België asiel heeft aangevraagd, zal zij naar haar mening worden vervolgd als zij naar Soedan terugkeert. De verzoekende partij verwijst tot slot naar haar verklaringen in het administratief dossier waarin zij zegt tegen de Soedanese regering te zijn.

3.3. Waar de verzoekende partij in haar pleitnota betoogt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen kracht van gewijsde heeft, en dat bijgevolg de Raad niet gebonden is door de eerste beslissing en alle elementen kan beoordelen in het licht van de latere elementen alsook deze die de verzoekende partij verstrekt in haar verzoekschrift, benadrukt de Raad opnieuw dat de middelen onontvankelijk zijn waar ze betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de bestreden beslissing een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) betreft. Zij betwist niet dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2. In de beschikking wordt daaromtrent reeds het volgende gesteld: *“Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: “Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.” Derhalve stelt zich in casu de vraag of verzoekende partij nieuwe elementen of feiten heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder herneemt de Raad eveneens hetgeen volgt uit voornoemde beschikking:

“4.2. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In casu geeft de commissaris-generaal echter op goede grond aan dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek, en dat verzoeker zich integendeel louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, dat hij verklaart dat hij nog steeds hetzelfde probleem heeft en dat hij geen nieuwe elementen of informatie heeft in verband met zijn beweerde problemen in Soedan.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de commissaris-generaal aangeeft dat aan verzoeker expliciet werd gevraagd of hij via zijn vader of zus, met wie hij nog contact zou hebben, dan geen nieuwe informatie kreeg, doch hij verklaarde gewoon sociale gesprekken met hen te hebben en te vragen hoe het gaat. De commissaris-generaal besluit hieruit terecht dat de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt, zelfs met de contacten die hij heeft met familieleden in Soedan, om bijkomende informatie aan te dragen betreffende zijn beweerde problemen en dat hij tijdens deze contacten blijkbaar niet informeert naar zijn persoonlijke situatie, enkel de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal betreffende het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen bevestigt.”

In haar pleitnota van 22 juni 2020 erkent de verzoekende partij dat zij ter staving van haar tweede asielaanvraag dezelfde gronden heeft aangevoerd als in haar eerste aanvraag, doch ook een vrees voor vervolging vanwege haar status als afgewezen asielzoeker uit Darfoer, zo stelt zij. Uit de gronden van de beschikking blijkt echter dat met deze vrees, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, wel degelijk rekening werd gehouden en hieromtrent op gemotiveerde wijze standpunt werd ingenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar pleitnota opnieuw verwijst naar de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf verzamelde informatie waarbij zij stelt dat dit aantoonde dat de Soedanezen die zijn afgewezen en naar Soedan zijn gerepatriëerd, het risico lopen te worden vervolgd indien zij terugkeren. Zij zet *in fine* van haar pleitnota uiteen dat zij in een gesloten centrum werd geplaatst, het erop lijkt dat mensen van de Soedanese ambassade naar het gesloten centrum zijn gekomen en dat formaliteiten zijn vervuld zodat zij naar de ambassade kon gaan. Zij stelt verder dat haar sociaal assistente haar in het gesloten centrum vertelde dat zij naar de ambassade zou worden gebracht en betoogt dat als persoon uit Darfoer van wie de Soedanese autoriteiten weten dat zij in België asiel heeft aangevraagd, zij naar haar mening zal worden vervolgd als zij naar Soedan terugkeert.

De Raad verwijst naar de gronden in voornoemde beschikking hieromtrent waarin hierover reeds uitgebreid standpunt werd ingenomen:

“4.3. Verzoeker geeft thans een uiteenzetting dat hij in een gesloten centrum werd geplaatst en naar de ambassade zou worden gebracht. In de nota wordt hierover gesteld: “Aangaande de stelling in het verzoekschrift dat hij in een gesloten centrum werd geplaatst en dat het er op lijkt dat mensen van de Soedanese ambassade naar het gesloten centrum zijn gekomen en dat formaliteiten zijn vervuld zodat verzoeker naar de ambassade kon gaan, en dat hij als persoon uit Darfur, van wie de Soedanese autoriteiten weten dat hij in België asiel heeft aangevraagd bij terugkeer naar Soedan zal worden vervolgd, merkt verweerder vooreerst op dat verzoeker nooit eerder een dergelijke vrees omwille van een identificatie door de Soedanese ambassade heeft aangehaald, terwijl er redelijkerwijze wel kan verwacht worden dat verzoeker, indien hij werkelijk een dergelijke vrees heeft, deze vrees zou hebben vermeld. Verzoeker maakte hier immers geen gewag van tijdens zijn eerste verzoek om internationale

bescherming, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Ook bij het indienen van zijn huidig verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaats vond nadat verzoeker op 18 april 2019 werd vrijgelaten uit het gesloten centrum, maakte hij geen gewag van een dergelijke vrees, maar verwees hij louter naar de asielmotieven die hij in het verleden had uiteengezet. Verzoeker heeft zelfs nooit eerder gewag gemaakt van het gegeven dat er een identificatiemissie heeft plaatsgevonden of dat hij met mensen van de Soedanese ambassade zou hebben gesproken en legt thans evenmin bewijzen neer die dit onomstotelijk aantonen. Er wordt immers niet betwist dat verzoeker in een gesloten centrum heeft gezeten en uit het administratief dossier blijkt wel dat er “de nodige stappen zijn genomen om verzoeker te identificeren om hem te kunnen verwijderen” zonder te specificeren welke stappen er juist werden gezet (zie “Beslissing tot vasthouding” dd. 05/02/19), maar uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf in België verschillende identiteiten heeft aangenomen en onder meer heeft beweerd dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikte.”

De Raad wijst er hierbij op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker biedt thans geen aanvaardbare verschuiving voor het niet eerder opwerpen van voormelde vrees.” (eigen onderlijning)

Door op algemene wijze te betogen dat de risico's naar haar mening hoger zijn wanneer ze uit Darfoer komen of als ze politieke activisten zijn, en te verwijzen naar de COI Focus Soedan waaruit naar haar mening in dezelfde zin blijkt dat de situatie van terugkeerders niet is geëvolueerd in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan voormelde gronden. Dit is evenmin het geval waar zij haar betoog omtrent haar verblijf in het centrum en de ambassade herhaalt en opnieuw stelt dat zij als persoon uit Darfoer van wie de Soedanese autoriteiten weten dat zij in België asiel heeft aangevraagd, zal worden vervolgd als zij naar Soedan terugkeert. De Raad herhaalt het reeds in de beschikking vastgestelde dat de verzoekende partij nooit eerder een dergelijke vrees omwille van een identificatie door de Soedanese ambassade heeft aangehaald, terwijl er redelijkerwijze wel kan verwacht worden dat de verzoekende partij, indien zij werkelijk een dergelijke vrees heeft, deze vrees zou hebben vermeld. Op algemene wijze stellen dat zij verwijst naar haar verklaringen in het administratief dossier waarin zij zegt tegen de Soedanese regering te zijn, kan evenmin volstaan. Daarbij weze het nog benadrukt dat de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij waarin zij aangaf problemen te hebben in Soedan, onder meer dat zij er vervolgd werd omwille van zijn Darfuri-origine en omdat zij zich kritisch had uitgelaten over de autoriteiten tegen zijn buurman, vaststaat. Tevens kan gewezen worden op de gronden van de beschikking van 8 juni 2020 waaruit onder meer het volgende blijkt:

“Hoe dan ook treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij in de nota verder motiveert: “Wat er ook van zij, het CGVS heeft reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming over het risico bij terugkeer het volgende geoordeeld:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer dd. 6 februari 2018) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig uit Darfoer zijn de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfoeri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland.

Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfoer een ernstig risico op mensenrechtenschendingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan.

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde in Rabak geboren te zijn en nog nooit in Darfoer geweest te zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5)."

Verzoeker haalt thans in onderhavig verzoekschrift een aantal citaten aan uit de door het CGVS gehanteerde informatie, maar beperkt zich in feite tot een selectieve lezing van het geheel van de aangehaalde bronnen in de COI Focus "'Soedan. Risico bij terugkeer" dd. 06/02/2018, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt. Bovendien blijkt uit de overige door het CGVS gehanteerde informatie, namelijk de COI Focus "Soedan – Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019", dat de situatie voor terugkeerders op de luchthaven van Khartoem voorlopig ongewijzigd blijft. Verzoekers opnieuw selectieve lezing van een aantal bronnen in deze recentere COI Focus is niet van die aard om een ander licht te werpen op de analyse van het CGVS."

De verzoekende partij beperkt zich tot algemene beschouwingen en geeft aan het niet in eens te zijn. Zij slaagt er echter niet in daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de in de voormelde beschikking opgenomen gronden te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij in haar pleitnota opnieuw verwijst naar een krantenartikel van 24 april 2018 in de Franse krant L'Obs waarna zij stelt *"Die "beweringen" zijn bevestigd door een aantal organisaties (cf. uittreksels van het COI Focus in het verzoekschrift)"*, evenals waar zij wederom verwijst naar het arrest met nummer 18037534 van 26 juli 2019 van la Cour nationale du droit d'asile waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Soedanese onderdaan op basis van zijn contacten met de Soedanese autoriteiten in het kader van de identificatiemissie in België. Door op algemene wijze te stellen dat *"de beweringen zijn bevestigd door een aantal organisaties"* wat het krantenartikel betreft en dat uit voormelde beslissing van la Cour nationale du droit d'asile volgt dat er wel gevallen zijn van mensen die problemen hebben met de Soedanese autoriteiten na hun terugkeer, concretiseert de verzoekende haar betoog niet. Zij blijft in gebreke enig verband met haar persoon aannemelijk maken, minstens slaagt zij er niet in om concrete argumenten aan te brengen die volgende desbetreffende vaststellingen in de beschikking van 8 juni 2020 weerleggen of ontkrachten:

"Ook betreffende het krantenartikel van 24 april 2018, evenals betreffende het arrest van 26 juli 2019 waar verzoeker naar verwijst, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij in de nota hierover uiteenzet: "Wat het artikel dd. 24/04/18 van de Franse krant L'Obs betreft, verwijst verweerder naar rechtspraak van uw Raad aangaande dit artikel:

"Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het artikel "Des demandeurs d'asile soudanais torturés après avoir été renvoyés par la France" en stelt dat het van weinig belang is of de asielzoekers vanuit Frankrijk of België terugkeren naar Soedan, merkt de Raad op dat dit artikel bericht over enkele teruggekeerde Soedanezen die beweren dat ze op de luchthaven van Khartoem door de Soedanese politie of de inlichtingendienst zijn mishandeld, zelfs gefolterd. Het artikel toont echter nergens aan dat dit werkelijk het geval is. Bovendien blijkt uit de analyse van de COI Focus: "Soedan: Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018, neergelegd door verwerende partij bij aanvullende nota op 12 maart 2018, dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfoer, bij hun terugkeer uit het buitenland, louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfoer risico lopen op vervolging." (RvV 12 april 2019, nr. X)

Aangaande het hervormingsarrest van het Franse "Cour nationale du droit d'asile" van 26 juli 2019, merkt verweerder op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van bepaalde profielen in welbepaalde landen van herkomst - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd is. Verweerder wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (naar analogie met: RvS 18 december 2008, beschikking nr. X; RvV, nr. X van 21 juni 2018). Verzoeker toont bovendien niet aan zich in een gelijkaardige situatie als de betrokkene in het aangehaalde arrest te bevinden, gelet onder meer op de hierboven gemaakte opmerkingen over het al dan niet hebben plaatsgevonden van een identificatie door de Soedanese ambassade in hoofde van verzoeker, en de vaststelling dat de situatie in Soedan ondertussen ook geëvolueerd is (zie COI Focus "Soedan. Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019" van 6 september). Bovendien werden er in de beslissing in het kader van het

eerste verzoek volgende vaststellingen gemaakt betreffende verzoekers verklaringen over zijn (etnische) afkomst:

"Toen u uw verzoek tot internationale bescherming indiende bij DVZ, verklaarde u daar dat u tot de Tama stam zou behoren en dat uw moeder tot de Misseriya stam zou behoren (al misiri, zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens

in het administratief dossier). U verklaarde daar eveneens dat uw vader ook een Misseriya zou zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Tama bent, uw vader ook en uw moeder Misseriya. Gevraagd of uw moeder een "Misseriya Zurug" is, bevestigde u dit. Toen de Protection Officer van het CGVS u dan vroeg om te bevestigen dat uw vader van een Afrikaanse stam is en uw moeder van een Arabische stam, ontkende u dit en zei u dat uw moeder ook van een Afrikaanse stam is en dat er geen Arabieren in Soedan zijn maar dat jullie wel Arabisch spreken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5). Gevraagd of die opdeling (tussen Afrikaanse en Arabische stammen) niet gemaakt wordt in Soedan, zei u dan dat er inderdaad Arabische stammen bestaan maar dat de Misseriya geen Arabische stam zou zijn. Zelfs wanneer er u gevraagd werd of u zeker bent dat de Misseriya Zurug een Afrikaanse stam zou zijn en er u door de Protection Officer gezegd werd dat deze dacht dat de Misseriya Zurug een Arabische stam is, zei u dat de Protection Officer fout was en dat het wel degelijk een Afrikaanse stam zou zijn (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5).

Gevraagd of de Tama een eigen taal hebben, zei u dat deze een eigen taal hebben en gevraagd of de Misseriya Zurug dan ook een eigen taal hebben, zei u dat deze ook een eigen taal hebben maar dat u die niet kent. Gevraagd of u daar zeker van was, bevestigde u dit (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.5).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Misseriya Zurug, als deel van de Misseriya stam, wel degelijk een Arabische stam zijn en dan ook als een Arabische stam beschouwd worden in Soedan. Verder blijkt uit deze informatie dat de Misseriya Zurug, als Arabische stam, geen eigen taal hebben maar Arabisch spreken. De Tama, als Afrikaanse

stam, spreken wel een eigen taal, het Tama (zie informatie in blauwe map).

Gevraagd welke clan u dan bent van de Tama stam, zei u enkel dat u van de Tama zelf bent en dat u zich "niet kon herinneren of deze opgedeeld worden in clans". Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Tama stam wel degelijk in clans wordt opgedeeld.

Toen er u dan gevraagd werd waar de Tama voornamelijk wonen in Soedan, zei u dat deze in Kebkebiya wonen.

Gevraagd waar Kebkebiya ligt, zei u dat het in Kordofan ligt (u wist niet of het nu in Zuid Kordofan of Noord Kordofan lag) en u zei verder dat daar de meeste Tama zouden wonen. Gevraagd of de Tama oorspronkelijk ook uit Kordofan komen, zei u dat de Tama zich in Tsjaad bevinden en in Kordofan en dat het Afrikaanse stam is (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Kebkebiya (of Kabkabiya), waar de Tama inderdaad wonen in Soedan, niet in de regio Kordofan ligt maar in de regio Darfoer (provincie Noord Darfoer).

U verklaarde ook geen Tama te kunnen spreken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.6).

Er moet dus vastgesteld worden dat u verklaarde Tama te zijn maar geen Tama spreekt en niet weet of deze stam nog verder opgedeeld wordt in clans en foutieve verklaringen aflegt over waar deze stam zou wonen in Soedan. Verder moet er ook vastgesteld worden dat u verklaarde dat uw moeder tot de Misseriya Zurug stam behoort en dat dit een Afrikaanse stam zou zijn. Dat u niet zou weten dat de stam van uw moeder een Arabische stam is en geen Afrikaanse stam is, gezien het belang dat aan deze opdeling gehecht wordt in Soedan, compleet ongeloofwaardig. Dat u dan verkeerdelijk verklaart te weten dat de Misseriya, een Arabische stam, zelfs een eigen

taal zouden hebben maar dat u deze niet kent terwijl deze stam enkel Arabisch spreekt, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de Messeriya Zurug in Soedan, wel voornamelijk in de regio Kordofan wonen, in de provincies Zuid Kordofan en West Kordofan.

Bij het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming bij DVZ verklaarde u dat uw vader geboren werd in Dilling (Al Deleng, zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens in het administratief dossier). Toen er u tijdens uw persoonlijk onderhoud met CGVS gevraagd werd waar uw vader geboren werd, zei u dat hij van Jebel Marra in Darfoer is. Toen u dan geconfronteerd werd met uw verklaringen bij DVZ waar u zei dat uw vader in Dilling geboren werd, zei u dat hij daar geboren werd maar dat het niet zijn origine is. U werd er dan op gewezen dat de vraag is waar uw ouders geboren werden (en niet wat hun plaatsen van origine zijn), waarop u dan zei dat uw vader in Dilling woonde maar in Jebel Marra geboren werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.4).

Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen, over de plaats waar uw vader geboren werd. U verklaart eerst bij DVZ dat hij in Dilling, Zuid Kordofan geboren werd om daarna tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS te verklaren dat hij in Jebel Marra, Darfoer geboren werd. Wanneer u dan geconfronteerd werd met de verklaringen die u bij DVZ deed, zegt u dan opnieuw dat hij in Dilling geboren werd maar dat zijn ‘origines’ van Jebel Marra zijn om daarna toch opnieuw te zeggen dat hij in Jebel Marra geboren werd maar later in Dilling woonde.”

Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij hier en daar een opmerking, algemene beschouwing of bewering toevoegt, zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Wat betreft de overige motieven in de beschikking stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven. De verzoekende partij verwijst *in fine* van haar pleitnota dan wel naar de “*Inventaris der overtuigingsstukken in bijlage*”, doch zij voegt deze niet bij zodat deze verwijzing niet dienstig is.

De Raad besluit dat de door de verzoekende partij per pleitnota van 22 juni 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 8 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS